

Hebrajczyków

Syn Boży przewyższa aniołów

¹ W różnych momentach historii i w różny sposób Bóg przemawiał do naszych przodków poprzez swoich proroków. ² Teraz natomiast, w czasach ostatecznych, przemówił do nas przez swojego Syna, któremu poddał wszystko i przez którego stworzył wszechświat. ³ On jaśniej chwalebę Boga i ukazuje Jego istotę, a potęgą swojego słowa utrzymuje cały świat. Gdy oczyścił ludzi z grzechów, zasiadł w niebie po prawej stronie Boga.

⁴ On jest większy od wszystkich aniołów, bo otrzymał imię przewyższające wszystkie inne tytuły. ⁵ Do którego bowiem anioła Bóg zwrócił się, mówiąc:

„Ty jesteś moim Synem,
Ciebie dziś zrodziłem”?

O żadnym z nich nie powiedział również:

„Ja będę Jego Ojcem,
a On będzie moim Synem”.

⁶ A gdy posłał na ziemię swojego jedyne Syna, rozkazał:

„Niech Mu oddadzą pokłon
wszyscy aniołowie Boga”.

⁷ O aniołach zaś Bóg powiedział tak:

„Jego aniołowie będą szybcy jak wiatr,
Jego słudzy jak płomień ognia”.

8 Natomiast do swojego Syna zwrócił się, mówiąc:

„Tron Twój, Boże, trwa na wieki,
a sprawiedliwość jest podstawą Twojego królestwa.

9 Kochasz prawość i nienawidzisz zła.
Dlatego Twój Bóg, Boże, wybrał Cię
i obdarzył szczęściem
większym niż kogokolwiek innego”.

10 Pismo mówi o Nim:
„To Ty, Panie, stworzyłeś na początku ziemię,
a niebo jest dziełem Twoich rąk.

11 Ty trwasz, a ono przeminie
i zniszczy się jak ubranie.

12 Zwinięsz je jak zużytą odzież i wyrzucisz.
Ty sam pozostajesz jednak niezmienny,
a Twoje życie nigdy się nie skończy”.

13 Do którego z aniołów Bóg kiedykolwiek powiedział:

„Zasiądź po mojej prawej stronie,
aż rzucę Ci pod nogi wszystkich wrogów”?

14 Czy wszyscy aniołowie nie są tylko duchowymi posłańcami, mającymi służyć tym, którzy otrzymają zbawienie?

2

Ostrzeżenie

1 Powinniśmy zatem jeszcze bardziej trzymać się prawd, które usłyszeliśmy, abyśmy nie zeszli z właściwej drogi. 2 Skoro bowiem spełniły się słowa przekazane przez aniołów i każde przestępstwo oraz nieposłuszeństwo zostało ukarane, 3 to czy zlekceważenie tak

wspaniałego zbawienia mogłoby nam ujść na sucho? Najpierw zostało ono ogłoszone przez Pana, a potem potwierdzone przez tych, którzy je od Niego usłyszeli. ⁴ Bóg poświadczył, że ta wieść o zbawieniu jest prawdą, dokonując niezwykłych czynów i cudów oraz udzielając ludziom darów Ducha Świętego, zgodnie ze swoją wolą.

Jezus i Jego bracia

⁵ Przyszły świat, o którym mówimy, nie będzie przecież zarządzany przez aniołów. ⁶ Gdzieś w Piśmie napisane jest przecież:

„Kim jest człowiek, że o nim pamiętasz?

I kim syn człowieczy, że się o niego troszczysz?

⁷ Uczyniłeś go niewiele mniejszym od aniołów, ukoronowałeś go czią i chwałą,

⁸ wszystko złożyłeś u jego stóp”.

Podporządkowanie „wszystkiego” człowiekowi oznacza, że nic nie pozostało poza zasięgiem jego władzy. Teraz jeszcze tego nie dostrzegamy, ⁹ ale widzimy Jezusa, który—na krótki czas—stał się „niewiele mniejszy od aniołów”. On, dzięki temu, że za nas umarł, został „ukoronowany czią i chwałą”. Dzięki Bożej łasce Chrystus doświadczył bowiem cierpienia za każdego człowieka na ziemi. ¹⁰ W ten sposób Bóg, który wszystko stworzył i do którego wszystko należy, doprowadził do chwały wiele swoich dzieci. Jezusa zaś, poprzez cierpienie, uczynił doskonałym przywódcą, dającym im zbawienie.

¹¹ Chrystus i ci, których pojednał z Bogiem, mają jednego Ojca. Dlatego nie wstydzi się On nazwać ich swoimi braćmi, mówiąc:

¹² „Opowiem moim braciom

o wspaniałości Twojego imienia.

Będę Cię wielbił wśród Twojego ludu”.

¹³ Powiedział również:

„Będę Mu ufał”,

a także

„Oto Ja i dzieci,

które dał Mi Bóg”.

¹⁴ Skoro Boże dzieci są ludźmi z krwi i kości, On również przybrał ludzkie ciało, aby umierając na krzyżu pokonać diabła, który miał władzę nad śmiercią. ¹⁵ W ten sposób wyzwolił tych, którzy przez całe życie byli zniewoleni strachem przed śmiercią. ¹⁶ Przyszedł On bowiem na świat nie po to, aby pomóc aniołom, ale potomkom Abrahama. ¹⁷ Musiał się całkowicie upodobnić do ludzi, aby stać się pełnym miłości, wiernym kapłanem i złożyć Bogu ofiarę za ich grzechy. ¹⁸ A dzięki temu, że sam cierpiał i był kuszony, może teraz pomagać tym, którzy przechodzą przez takie same próby.

3

Jezus przewyższa Mojżesza

¹ Przyjaciele, jesteście święci i powołani do życia wiecznego. Pamiętajcie więc o Jezusie, Bożym posłańcu i najwyższym kapłanie naszej wiary. ² On był wierny Bogu, który Go powołał, podobnie jak Mojżesz, który wiernie służył

całemu Bożemu ludowi. ³ Budowniczy cieszy się jednak większym uznaniem niż budynek, który zbudował. Dlatego Jezus jest otoczony większą chwałą niż Mojżesz. ⁴ Każdy dom ma swojego budowniczego, a stwórcą wszystkiego jest Bóg. ⁵ Mojżesz wiernie służył Bożemu ludowi, ale był tylko sługą i zapowiadał to, co miało dopiero nastąpić. ⁶ Chrystus natomiast, jako Syn Boży, panuje nad Bożym ludem, do którego należymy także my, jeśli ufamy Panu i pokładamy w Nim naszą nadzieję.

Ostrzeżenie przed niewiarą

⁷ Dlatego właśnie Duch Święty mówi:
„Dziś, jeśli usłyszycie głos Boga,
⁸ nie stawiajcie Mu oporu,
jak Izraelici podczas buntu,
gdy byli kuszeni na pustyni.
⁹ Bóg powiedział bowiem:
Wasi przodkowie wystawiali mnie na próbę
choć na własne oczy widzieli to,
czego dokonałem.
Dlatego przez czterdzieści lat
¹⁰ gniewałem się na to pokolenie
i powiedziałem sobie:
Ci ludzie wciąż błędzą
i nie chcą poznać mojej woli.
¹¹ Rozgniewałem się i powiedziałem:
Nie dotrą na miejsce,
w którym przygotowałem im odpoczynek”.
¹² Przyjaciele, uważajcie więc, aby u kogoś
z was nie pojawiła się w sercu niewiara i aby
nie odsunął się od żywego Boga. ¹³ Codziennie

zachęcajcie jedni drugich, dopóki trwa „dzisiaj”, aby nikt z was nie pozwolił okłamać się grzechowi i nie zaczął sprzeciwiać się Bogu. ¹⁴ Mamy bowiem udział we wszystkim, co należy do Chrystusa, jeśli do końca będziemy Mu ufać.

¹⁵ Właśnie dlatego powiedziano:

„Dziś, jeśli usłyszycie głos Boga,
nie stawiajcie Mu oporu,
jak Izraelici podczas buntu”.

¹⁶ Kim byli ci, którzy słyszeli głos Boga, a jednak buntowali się? Czy nie byli to ludzie, którzy wcześniej pod wodzą Mojżesza wyszli z Egiptu?

¹⁷ Na kogo przez czterdzieści lat gniewał się Bóg? Czy nie na tych, którzy zgrzeszyli i poumierali na pustyni? ¹⁸ A jakich ludzi miał na myśli, mówiąc: „Nie dotrą na miejsce, w którym przygotowałem im odpoczynek”, jeśli właśnie nie tych, którzy okazali nieposłuszeństwo? ¹⁹ Widzimy więc, że powodem, dla którego nie dotarli na miejsce, była ich niewiara!

4

Miejsce odpoczynku

¹ Boża obietnica, dotycząca dojścia na miejsce odpoczynku, jest nadal aktualna, ale uważajmy na siebie, aby ktoś z nas nie został w tyle.

² Izraelici, podobnie jak my, usłyszeli dobrą nowinę, ale nie odnieśli z niej żadnego pożytku, ponieważ nie uwierzyli w nią. ³ My natomiast dochodzimy do miejsca odpoczynku, ponieważ uwierzyliśmy w przekazaną nam dobrą nowinę.

Bóg powiedział:

„Rozgniewałem się i powiedziałem:

Nie dotrą na miejsce,

w którym przygotowałem im odpoczynek”.

Słowa te zostały wypowiedziane przez Boga, mimo że miejsce odpoczynku było już przygotowane od początku świata. ⁴ Gdzieś w Piśmie napisane jest bowiem, że w siódmym dniu stworzenia wszystko było już gotowe:

„Siódmego dnia Bóg odpoczął

po wykonaniu wszystkich swoich dzieł”.

⁵ To samo Pismo mówi potem: „Nie dotrą na miejsce, w którym przygotowałem im odpoczynek”. ⁶ Niektórzy więc dotrą na miejsce odpoczynku, inni zaś, mimo że wcześniej słyszeli dobrą nowinę, nie doszli tam, ponieważ nie byli posłuszni Bogu. ⁷ Wiele wieków później, Bóg, przez usta króla Dawida, ponownie przekazał cytowane już wcześniej wezwanie: „Dziś, jeśli usłyszycie głos Boga, nie stawiajcie Mu oporu”.

⁸ Gdyby to Jozue doprowadził Izraelitów do miejsca odpoczynku, to wiele lat później Bóg nie mówiłby przecież o kolejnym miejscu odpoczynku. ⁹ Istnieje jednak prawdziwe miejsce odpoczynku, które Bóg przygotował dla swojego ludu. ¹⁰ Kto dochodzi tam, odpoczywa po swojej pracy, podobnie jak Bóg odpoczywał po ukończeniu dzieła stworzenia. ¹¹ Starajmy się więc tam dotrzeć i nie bierzmy przykładu z nieposłuszeństwa Izraelitów. ¹² Słowo Boże jest bowiem żywe, skuteczne w działaniu i ostrzejsze niż obosieczny miecz. Przenika ono naszą

dušę, ducha, myśli i uczucia oraz odsłania nasze prawdziwe motywy oraz pragnienia serca. ¹³ Nikt nie jest w stanie ukryć się przed Bogiem. Stojąc przed Jego obliczem, każdy jest bowiem nagi i bezbronny. Przed Nim odpowiemy za wszystko, co uczyniliśmy.

Jezus—najwyższy kapłan

¹⁴ Jezus, Syn Boży, wstąpił do nieba i jest naszym najwyższym kapłanem. Skoro mamy więc tak wspaniałego kapłana, niezachwianie trzymajmy się naszego wyznania wiary!

¹⁵ Chrystus, nasz kapłan, potrafi dobrze nas zrozumieć, gdy czujemy się bezradni. Będąc na ziemi, doświadczył bowiem wszystkich ludzkich trudności—z jednym wyjątkiem: nigdy nie popełnił grzechu! ¹⁶ Dlatego z otwartym sercem biegnijmy pod tron Tego, którzy obdarza ludzi łaską, a doświadczymy tam Bożej miłości i znajdziemy pomoc w naszych trudnościach.

5

Jezus—najwyższy kapłan

¹ Każdy najwyższy kapłan jest człowiekiem wybieranym po to, aby reprezentować innych ludzi przed Bogiem. Dlatego w ich imieniu składa Bogu dary i ofiary za grzechy. ² Kapłan, sam będąc słabym człowiekiem, potrafi zrozumieć innych ludzi, którzy są nieświadomi i błędzą. ³ A składając ofiary, czyni to nie tylko za grzechy innych, ale i za własne. ⁴ Nie każdy jednak może być najwyższym kapłanem. Może

nim zostać tylko ten, kto—podobnie jak Aaron—zostanie do tego powołany przez Boga.

⁵ Chrystus również nie przyznał sobie tej godności sam. Najwyższym kapłanem mianował Go bowiem sam Bóg, który powiedział do Niego:

„Ty jesteś moim Synem,
Ciebie dziś zrodziłem”.

⁶ W innym miejscu Pisma zwrócił się do Niego, mówiąc:

„Jesteś kapłanem na wieki,
na wzór Melchizedeka”.

⁷ Chrystus, będąc na ziemi, ze łzami w oczach głośno wołał do Boga, aby uratował Go od śmierci. I został wysłuchany—ze względu na swoje oddanie Bogu. ⁸ Chociaż był Synem Bożym, przez cierpienie nauczył się posłuszeństwa. ⁹ A gdy w pełni wykonał swoje dzieło, stał się źródłem wiecznego zbawienia dla wszystkich, którzy są Mu posłuszni. ¹⁰ Bóg zaś uczynił Go najwyższym kapłanem, na wzór Melchizedeka.

Ostrzeżenie przed odstępstwem

¹¹ Moglibyśmy jeszcze wiele mówić na ten temat, problem jednak w tym, że wy nie chcecie słuchać. ¹² Po tak długim czasie powinniście nauczać innych, a tymczasem to was nadal trzeba uczyć podstawowych prawd słowa Bożego. Jesteście jak niemowlęta, które potrzebują mleka i nie mogą jeszcze przyjmować normalnego pokarmu. ¹³ Ten zaś, kto ciągle żywi się tylko mlekiem, jest jak małe dziecko, które nie wie, czym jest prawość. ¹⁴ Pokarm stały jest

natomiast przeznaczony dla dorosłych, którzy nauczyli się już odróżniać dobro od zła.

6

¹ Przestańmy więc ciągle wracać do podstaw nauki o Chrystusie, a zajmijmy się sprawami bardziej zaawansowanymi. Czy wciąż mamy zajmować się tylko podstawami wiary, przypominając wam o konieczności odwrócenia się od zła i uwierzenia Bogu, ² o chrzcie, nakładaniu rąk, zmartwychwstaniu oraz sądzie ostatecznym? ³ Zresztą, jeśli taka będzie wola Boga, to wrócimy do nauczania was tych spraw. ⁴ Do nawrócenia nie da się bowiem nakłonić tych, którzy kiedyś już zostali oświeceni przez Boga, posmakowali Jego dobroci, doświadczyli działania Ducha Świętego, ⁵ zaczęli poznawać słowo Boże i dowiedzieli się o wspaniałym, przyszłym świecie, ⁶ a mimo to odwrócili się od Boga. Czyniąc to, na nowo krzyżują bowiem Syna Bożego i wystawiają Go na pośmiewisko.

⁷ Bóg cieszy się, gdy pole, które zostało obficie nawodnione deszczem, wydaje plon i przynosi pożytek tym, którzy je uprawiają. ⁸ Ale gdy rodzi tylko chwasty—jest bezużyteczne, przekłete przez Boga i ostatecznie zostanie wypalone.

⁹ Kochani, chociaż piszemy wam o tym, to jednak jesteśmy przekonani, że wy przynosicie dobre owoce, godne waszego zbawienia. ¹⁰ Bóg zaś nie postępuje niesprawiedliwie i On nie zapomni o waszej pracy oraz miłości, jaką Mu okazaliście i nadal okazujecie, pomagając innym

wierzącym. ¹¹ Pragniemy, aby każdy z was był tak gorliwy aż do końca, czyli do dnia, w którym spełni się to, na co teraz z nadzieją czekamy. ¹² Nie chcemy bowiem, abyście obniżali sobie poprzeczkę, ale pragniemy, byście naśladowali tych, którzy dzięki wierze i cierpliwości otrzymali od Boga wszystko, co obiecał.

Pewność Bożej obietnicy

¹³ Gdy Bóg składał obietnicę Abrahamowi, powołał się na samego siebie, nie było bowiem nikogo większego niż On. ¹⁴ Obietnica ta brzmiała następująco:

„Obdarzę cię wielkim szczęściem
i sprawię, że twój ród stanie się wielki”.

¹⁵ Abraham okazał cierpliwość i doczekał się spełnienia tej obietnicy.

¹⁶ Ludzie, chcąc rozwiązać jakiś spór, przysięgają na kogoś większego od siebie.

¹⁷ Dlatego Bóg, chcąc pokazać, że Jego obietnica jest niepodważalna, również złożył przysięgę.

¹⁸ A Bóg nie może złamać swojej obietnicy lub przysięgi! Dzięki temu zapewnieniu możemy więc uchwycić się Jego obietnicy, wierząc, że ją spełni.

¹⁹ Nadzieja ta jest dla naszej duszy jak kotwica dla statku—jest bowiem niewzruszona, mocna i zaczepiona za zasłonę nieba. ²⁰ Tam właśnie wszedł Jezus, nasz reprezentant, na wieki stając się najwyższym kapłanem na wzór Melchizedeka.

7

Kapłan Melchizedek

¹ Melchizedek był królem miasta Szalem i kapłanem Boga Najwyższego. To on wyszedł na spotkanie Abrahamowi, gdy ten wracał do domu po zwycięskiej bitwie z wieloma królami, i to on pobłogosławił go. ² Wtedy Abraham dał mu dziesiątą część wszystkich zdobyczy wojennych. Imię „Melchizedek” znaczy „król prawości”, a tytuł „król Szalem” znaczy „król pokoju”. ³ Nie wiadomo, kim byli jego rodzice i czy on sam miał dzieci. Nie wiemy też, jak się zaczęło i jak się skończyło jego życie. Na wieki pozostanie on kapłanem, podobnie jak Syn Boży.

⁴ Zwróćmy uwagę na wielkość Melchizedeka. Sam Abraham, nasz przodek, złożył mu dziesięcinę! ⁵ Kapłani Izraela, z rodu Lewiego, zgodnie z Prawem Mojżesza pobierają dziesięcinę od swoich rodaków, którzy — podobnie jak oni — są potomkami Abrahama. ⁶ Melchizedek zaś nie był spokrewniony z Abrahamem, a jednak przyjął od niego dziesięcinę i pobłogosławił tego, któremu sam Bóg złożył obietnicę. ⁷ A wiadomo przecież, że ten, kto udziela błogosławieństwa, stoi wyżej od tego, kto je przyjmuje.

⁸ Kapłani przyjmują dziesięciny, chociaż są zwykłymi śmiertelnikami. Melchizedek zaś wciąż żyje. ⁹ Można nawet powiedzieć, że Lewi, który jako pierwszy kapłan przyjmował dziesięcinę, sam — w osobie Abrahama — również złożył ją Melchizedekowi. ¹⁰ Pochodził bowiem

z rodu Abrahama, który wiele lat przed jego urodzeniem spotkał się z Melchizedekiem.

Jezus i Melchizedek

¹¹ Zgodnie z Prawem Mojżesza, kapłanami mogą być ci, którzy pochodzą z rodu Lewiego. Jeśli jednak tacy kapłani mogliby w doskonały sposób wypełniać Bożą wolę, to w jakim celu Bóg posyłałby innego kapłana, przypominającego Melchizedeka i niebędącego potomkiem Aarona?

¹² Skoro zmiana ulega rodzaj kapłaństwa, to zachodzi również konieczność zmiany Prawa.

¹³ Chrystus należał bowiem do rodu, z którego nikt nie pełnił funkcji kapłańskich przy ołtarzu.

¹⁴ Wiadomo przecież, że nasz Pan pochodził z rodu Judy. A Mojżesz nic nie mówił o kapłanach z tego rodu.

¹⁵ Widać więc jeszcze wyraźniej, że pojawił się nowy kapłan, na wzór Melchizedeka.

¹⁶ Został On powołany na kapłana nie dlatego, że pochodzi z rodu Lewiego, ale dlatego, że żyje wiecznie. ¹⁷ Napisano bowiem:

„Jesteś kapłanem na wieki,
na wzór Melchizedeka”.

¹⁸ Dotychczasowy przepis Prawa Mojżesza zostaje więc unieważniony jako słaby i nieskuteczny. ¹⁹ Prawo nie czyniło bowiem nikogo doskonałym. Zamiast niego, teraz otrzymaliśmy nową, lepszą nadzieję, dzięki której naprawdę możemy się zbliżyć do Boga.

²⁰ Powołaniu dotychczasowych kapłanów nie towarzyszyła Boża obietnica. ²¹ Chrystus zaś otrzymał od Boga szczególną obietnicę:

„Pan przysiągł

i nie odwoła tej obietnicy:

Jesteś kapłanem na wieki”.

²² Jezus jest więc gwarantem o wiele lepszego przymierza!

²³ Tamtych kapłanów musiało być wielu, bo śmierć przerywała ich służbę. ²⁴ Jezus zaś żyje wiecznie i jest kapłanem, który nie potrzebuje następcy. ²⁵ Dlatego też może raz na zawsze zbawić tych, którzy dzięki Niemu przychodzą do Boga. Zawsze bowiem żyje i w każdej chwili wstawia się za nimi u Boga.

²⁶ Właśnie takiego najwyższego kapłana potrzebowaliśmy: świętego, niewinnego, doskonałego, niebędącego grzesznikiem i przewyższającego wszelkie niebiańskie istoty.

²⁷ On nie potrzebuje, jak dawni kapłani, składać codziennie ofiar—najpierw za własne grzechy, a potem za grzechy ludu. Uczynił to tylko raz, składając siebie samego jako ofiarę na krzyżu.

²⁸ Prawo Mojżesza ustanawiało najwyższymi kapłanami ludzi, którzy sami byli słabi. Ale Bóg, poprzez swoją obietnicę, złożoną już po ustanowieniu Prawa, ustanowił nim swojego Syna—On jest więc doskonałym i wiecznym najwyższym kapłanem.

8

Kapłan nowego przymierza

¹ Można więc powiedzieć, że mamy najwyższego kapłana, który jest w niebie i zasiada po prawej stronie Boga. ² Jego służba odbywa się w niebiańskiej świątyni—jedynej prawdziwej, zbudowanej nie przez ludzi, ale przez samego Pana.

³ Do zadań każdego najwyższego kapłana należy składanie darów i ofiar. Dlatego również Chrystus musiał złożyć swoją ofiarę. ⁴ Gdyby pełnił służbę na ziemi, nie mógłby być kapłanem. Tu bowiem składaniem ofiar zajmują się ci, którzy zostali do tego powołani zgodnie z Prawem Mojżesza. ⁵ Oni jednak służą w świątyni, która jest tylko niedokładną kopią tej prawdziwej w niebie. To o niej mówił Bóg, gdy nakazał Mojżeszowi zbudować świątynię:

„Staraj się zrobić wszystko według wzoru,
jaki zobaczyłeś na górze Synaj”.

⁶ Chrystusowi została jednak powierzona o wiele ważniejsza służba. Jest On bowiem pośrednikiem o wiele ważniejszego przymierza, opartego na obietnicach samego Boga! ⁷ Gdyby pierwsze przymierze było doskonałe, nie byłoby przecież potrzeby zawierania nowego. ⁸ Sam Bóg, wykazując niedoskonałość poprzedniego przymierza, powiedział jednak:

„Nadchodzi dzień—mówi Pan
—gdy zawrę nowe przymierze
z mieszkańcami Izraela i Judy.

⁹ Będzie to przymierze inne od tego,
które zawarłem z ich przodkami,
biorąc ich za rękę i wyprowadzając z Egiptu.

Nie dotrzymali oni warunków tamtego przymierza,
więc i Ja się od nich odwróciłem—mówi Pan.

¹⁰ Wkrótce jednak—mówi Pan
—zawrę z ludem Izraela nowe przymierze.

Moje prawa włożę w ich umysły
i zapiszę je w ich sercach.

Wtedy będę ich Bogiem, a oni moim ludem.

¹¹ I nikt nie będzie musiał nikogo uczyć, mówiąc:
„Powinieneś poznać Pana”
—bo wszyscy będą Mnie znać,
zarówno mali, jak i wielcy.

¹² Wówczas przebaczę im ich złe czyny
i nigdy nie będę pamiętał o ich grzechach”.

¹³ Bóg, mówiąc o nowym przymierzu, uznał poprzednie przymierze za przestarzałe. A to, co stare i nieaktualne, jest już niepotrzebne.

9

Służba starego przymierza

¹ Z pierwszym przymierzem związane były przepisy dotyczące Bożej służby, która odbywała się w miejscu świętym. ² W tym celu zbudowano bowiem świątynię. W pierwszej jej części—nazywanej miejscem świętym—stał złoty świecznik i stół, na którym znajdowały się chleby ofiarowane Bogu. ³ W drugiej części, oddzielonej zasłoną—zwanej miejscem najświętszym ⁴—znajdował się złoty ołtarz, na którym spalano wonności, i skrzynia przymierza, pokryta czystym złotem. Wewnątrz niej znajdował się złoty dzban z manną, laska

Aarona, która kiedyś zakwitła, oraz tablice z Dekalogiem. ⁵ Na skrzyni umieszczone były posągi aniołów—cherubinów, strażników Bożej chwały, które osłaniały skrzydłami górną część skrzyni, zwaną przebłagalnią. Ale nie wdawajmy się teraz w szczegóły. ⁶ Wszystko to było tak urządzone, że kapłani przez cały czas mogli wchodzić do miejsca świętego i wykonywać tam swoją służbę. ⁷ Do miejsca najświętszego wchodził zaś wyłącznie najwyższy kapłan i to tylko raz w roku. Czyniąc to, wnosił tam z sobą krew zwierząt, ofiarowanych za grzechy jego i całego ludu. ⁸ W ten sposób Duch Święty pokazał nam, że dopóki Boża służba odbywała się w świątyni, wejście do miejsca najświętszego było zamknięte.

⁹ Jest to dla nas bardzo ważna lekcja. Pokazuje ona, że dary i ofiary składane Bogu, zgodnie z porządkiem starego przymierza, nie mogły udoskonalić ludzi, którzy je składali. ¹⁰ Przepisy tego przymierza odnosiły się bowiem tylko do rzeczy zewnętrznych: jedzenia, picia, obrzędów obmywania—i straciły znaczenie z chwilą nadejścia nowego przymierza.

Krew Chrystusa

¹¹ Gdy przyszedł Chrystus, będący najwyższym kapłanem nowego porządku, wszedł do świątyni raz na zawsze. Nie jest to jednak ta świątynia, która została zbudowana przez ludzi i znajduje się na tym świecie, ale znacznie wspanialsza i doskonalsza, znajdująca się w niebie. ¹² Co więcej, Chrystus nie

wniósł do niej krwi zwierząt, ale wszedł do miejsca świętego przelewając własną krew i zapewniając nam w ten sposób wieczne zbawienie.

¹³ Zgodnie z Prawem Mojżesza, krew zwierząt i popiół, który pozostał po złożeniu ich w ofierze, oczyszczały ludzkie ciała z grzechu.

¹⁴ O ile więc bardziej krew Chrystusa, który był bez grzechu i który przez wiecznego Ducha ofiarował samego siebie Bogu, oczyści nasze serca z czynów prowadzących do śmierci! Ona też sprawi, że będziemy żyć służąc żywemu Bogu! ¹⁵ Chrystus dlatego stał się pośrednikiem nowego przymierza, aby wszyscy, których Bóg do tego powołał, otrzymali obiecany przez Niego wieczny dar. Jezus umarł bowiem po to, aby uratować ich od kary za grzechy, które popełnili w czasie dawnego przymierza.

¹⁶ Aby jakkolwiek testament zaczął obowiązywać, najpierw musi umrzeć ten, kto go sporządził. ¹⁷ Dokument ten nabiera bowiem mocy dopiero po jego śmierci—jeśli zaś ten, kto go spisał, żyje, postanowienia testamentu nie obowiązują. ¹⁸ Z podobnego powodu pierwsze przymierze nie mogło obyć się bez krwi. ¹⁹ Gdy bowiem Mojżesz ogłosił ludowi wszystkie Boże Prawa, wziął do ręki gałązkę hizopu i szkarłatną wełnę, następnie zanurzył je we krwi zwierząt ofiarnych zmieszanej z wodą i pokropił nią księgę oraz cały lud. ²⁰ Potem rzekł: „Oto krew przymierza, które zawarł z wami Bóg”. ²¹ Pokropił również świątynię

i wszystkie naczynia przeznaczone do Bożej służby.

²² W ramach dawnego przymierza, prawie każde oczyszczenie dokonywało się poprzez krew. Przebaczenie grzechów jest bowiem niemożliwe bez przelania krwi. ²³ Dlatego właśnie rzeczy będące kopią niebiańskiej rzeczywistości musiały zostać oczyszczane w taki sposób. Sama niebiańska rzeczywistość wymagała jednak doskonalszych ofiar. ²⁴ Z tego powodu Chrystus wstąpił nie do świątyni zbudowanej przez ludzi według niebiańskiego wzoru, ale do samego nieba, aby stać się naszym reprezentantem przed Bogiem. ²⁵ Każdy najwyższy kapłan co roku wchodzi do świątyni z krwią zwierząt ofiarnych. Chrystus zaś nie musiał wielokrotnie składać się w ofierze ²⁶ i wiele razy—od początku istnienia świata—umierać. On pojawił się tylko raz, przy końcu czasów, składając w ofierze siebie samego. W ten sposób uratował nas od kary za grzechy.

²⁷ Człowiek umiera tylko raz, a potem czeka go Boży sąd. ²⁸ Podobnie Chrystus, tylko raz ofiarował się za grzechy wielu ludzi. Drugi raz pojawi się natomiast nie w związku z ich grzechem, ale przynosząc zbawienie tym, którzy Go oczekują.

10

Ofiara Chrystusa—raz na zawsze

¹ Prawo Mojżesza jest tylko zapowiedzią nadchodzącej rzeczywistości. Dlatego składane co

roku ofiary nigdy nie będą w stanie w doskonały sposób oczyścić tych, którzy je przynoszą.
² Gdyby to było możliwe, ludzie przestaliby je składać, bowiem przynosząc jedną ofiarę, raz na zawsze oczyściliby się z grzechów i nie mieliby już poczucia winy.

³ Jest jednak zupełnie inaczej—coroczne ofiary przypominają ludziom o popełnionych grzechach. ⁴ Niemożliwe jest bowiem, aby krew zwierząt ofiarnych mogła oczyścić ludzi z win. ⁵ Właśnie dlatego Chrystus, przychodząc na świat, powiedział:

„Nie chciałeś ofiar ani darów,
ale przygotowałeś mi ciało.

⁶ Nie zadowalały Cię ofiary całopalne
i ofiary za grzechy.

⁷ Wtedy powiedziałem:

Boże, oto przychodzę wypełnić Twoją wolę,
zgodnie z tym, co mówi o Mnie Pismo”.

⁸ Chrystus powiedział, że wszystkie te ofiary—mimo że są składane zgodnie z przepisami Prawa Mojżesza—nie zadowalały Boga!

⁹ Następnie dodał: „Oto przychodzę wypełnić Twoją wolę”. Usunął więc pierwsze przymierze, aby ustanowić nowe. ¹⁰ Jezus Chrystus, wypełniając Bożą wolę, złożył siebie samego w ofierze. W ten sposób raz na zawsze pojednał nas z Bogiem!

¹¹ Każdy kapłan codziennie sprawuje swoją służbę i wiele razy składa te same ofiary, które jednak nie są w stanie oczyścić kogokolwiek z grzechów. ¹² Natomiast Chrystus złożył tylko

jedną ofiarę i na zawsze zasiadł po prawej stronie Boga, ¹³ gdzie czeka, aż wszyscy wrogowie padną u Jego stóp. ¹⁴ Poprzez swoją jedną ofiarę na zawsze uczynił doskonałymi tych, których pojednał z Bogiem. ¹⁵ Potwierdza to również Duch Święty, mówiąc:

¹⁶ „Wkrótce zawrę z nimi nowe przymierze —mówi Pan.

Moje prawa włożę w ich serca,
i zapiszę je w ich umysłach.

¹⁷ I nie będę pamiętał o ich grzechach
oraz złych czynach”.

¹⁸ Skoro grzechy zostały już odpuszczone, to ofiara za nie jest niepotrzebna.

¹⁹ Przyjaciele, dzięki przelanej krwi Jezusa mamy teraz dostęp do miejsca najświętszego! ²⁰ Poprzez swoją śmierć, otworzył On bowiem przed nami drogę prowadzącą do życia i usunął zasłonę oddzielającą nas od miejsca najświętszego.

²¹ On jest najwyższym kapłanem domu Boga!

²² Przychodźmy więc do Boga ze szczerym sercem i pełnym zaufaniem. Nasze serca zostały bowiem oczyszczone ze zła, a ciała obmyte czystą wodą.

Zachęta i ostrzeżenie

²³ Nieugięcie oczekujemy spełnienia się naszej nadziei, bo Bóg zawsze dotrzymuje obietnic. ²⁴ Troszczmy się o siebie nawzajem i zachęcajmy się do okazywania innym miłości oraz do dobrych czynów. ²⁵ Nie opuszczajmy też naszych spotkań, jak to niektórzy mają w zwyczaju,

ale dodawajmy sobie otuchy—tym bardziej, że widzimy zbliżający się dzień powrotu Pana.

²⁶ Jeśli bowiem poznaliśmy Bożą prawdę, a dalej z rozmysłem grzeszymy, to nie ma już dla nas żadnej dodatkowej ofiary za grzechy, z której moglibyśmy skorzystać. ²⁷ Pozostaje nam tylko oczekiwanie w strachu na Boży sąd i ogień, który pochłonie wrogów Boga. ²⁸ Kto odrzucał Prawo Mojżesza, ponosił—bez litości—karę śmierci na podstawie zeznań dwóch lub trzech świadków. ²⁹ Pomyślcie zatem, o ile surowsza kara spotka tego, kto podeptał ofiarę Syna Bożego, zlekceważył przelaną przez Niego krew przymierza, która pojednała Go z Bogiem, i znieważył Ducha obdarzającego łaską? ³⁰ Wiemy dobrze, że Bóg powiedział:

„To Ja wymierzam sprawiedliwość
i to Ja odpłacam za zło”.

Pismo mówi również:

„Sam Pan osądzi swój lud”.

³¹ Straszna to rzecz wpaść w ręce żywego Boga!

³² Przypomnijcie sobie wcześniejsze czasy. Po tym, jak poznaliście Pana, musieliście zmagać się z wieloma trudnościami. ³³ Byliście publicznie wyśmiewani, prześladowani i doświadczaliście tych samych cierpień, co inni wierzący. ³⁴ Współczuliście uwięzionym i—pomimo utraty całego majątku—byliście pełni radości. Wiedzieliście bowiem, że w niebie macie o wiele wspanialszy i trwalszy skarb.

³⁵ Nie porzucajcie więc waszego zaufania, bo zostanie ono nagrodzone. ³⁶ Wytrwale wykonu-

ficie wolę Boga, abyście otrzymali to, co obiecał.

Pismo mówi bowiem:

³⁷ „On już niedługo przyjdzie
i nie spóźni się”.

Bóg powiedział również:

³⁸ „Ten, który jest prawy
i należy do Mnie,
będzie żył dzięki wierze.

Jeśli jednak odwróci się ode Mnie,
straci Moją przychylność”.

³⁹ My jednak nie należymy do tych, którzy odwracają się od Pana i ściągają na siebie zgubę. Przeciwnie, należymy do tych, którzy wierzą Mu i dostępują zbawienia.

11

Przez wiarę

¹ Wiara jest gwarancją spełnienia się naszej nadziei i dowodem na istnienie niewidzialnej rzeczywistości. ² Ze względu na nią, w przeszłości Bóg okazywał przychylność naszym przodkom.

³ Dzięki wierze wiemy, że cały wszechświat powstał na rozkaz Boga i że wszystko, co widzimy, wzięło swój początek ze świata, którego nie widać.

⁴ Dzięki wierze Abel złożył lepszą ofiarę niż Kain. Bóg zaś—przyjmując dar Abla—potwierdził jego prawość. Choć on sam umarł, jego wiara nadal przemawia, będąc przykładem dla innych.

⁵ Również dzięki wierze Bóg zabrał do siebie Henocha, który nie doświadczył śmierci. Nikt

nie mógł go odnaleźć na ziemi, bo został zabrany przez Boga. Ale zanim to się stało, Bóg potwierdził, że obdarzył go swoją przychylnością. ⁶ Bez wiary nie można bowiem podobać się Bogu. Każdy, kto chce do Niego przyjść, musi więc uwierzyć, że On istnieje i nagradza tych, którzy Go szukają.

⁷ Dzięki wierze Noe zbudował okręt, aby ratować swoją rodzinę. Usłyszał bowiem o tym, co miało się wydarzyć, i głęboko się tym przejął. Jego wiara stała się wyrokiem dla reszty świata, dla niego zaś—podstawą Bożej przychylności.

⁸ Dzięki wierze Abraham posłuchał Boga i wyruszył do kraju, który miał otrzymać od Niego w darze. Poszedł, nie wiedząc nawet, dokąd idzie. ⁹ Dzięki wierze zamieszkał tam jako cudzoziemiec. Podobnie postąpili Izaak i Jakub, którzy również otrzymali tę samą obietnicę od Boga. ¹⁰ Abraham był posłuszny Bogu, ponieważ czekał na miasto zbudowane na trwałych fundamentach, którego architektem i budowniczym jest sam Bóg.

¹¹ Dzięki wierze Sara, która nie mogła mieć dzieci, pomimo podeszłego wieku zaszła w ciążę. Uznała bowiem, że Bóg, który złożył jej obietnicę, jest godny zaufania. ¹² Dzięki temu z jednego człowieka—Abrahama, męża Sary—Bóg wywiódł cały naród Izraela. Mimo że Abraham był już bliski śmierci, Bóg uczynił go ojcem narodu, który jest tak liczny, jak gwiazdy na niebie i piasek na brzegu morza.

¹³ Wymienieni tu ludzie wiary umarli i nie

doczekali się spełnienia wszystkich obietnic. Ujrzeni je jednak z daleka i ucieszyli się z tego. Uznali też, że na tej ziemi są jedynie cudzoziemcami i wędrowcami, będącymi z dala od domu. ¹⁴ Pokazali przez to, że szukają prawdziwej ojczyzny. ¹⁵ Nie mieli jednak na myśli jakiegoś ziemskiego kraju, który wcześniej opuścili. Gdyby bowiem tak było, mogliby przecież do niego wrócić. ¹⁶ Ojczyzną, do której zmierzali, był jednak prawdziwy dom w niebie. Dlatego Bóg nie wstydzi się mówić, że jest ich Bogiem. Dla nich też zbudował w niebie miasto.

¹⁷ Dzięki wierze Abraham, gdy był poddany próbie, ofiarował na ołtarzu swojego jedyne go syna, Izaaka. Uczynił to, mimo że wcześniej otrzymał obietnicę: ¹⁸ „Twoi potomkowie będą się wywodzić od Izaaka”, ¹⁹ był bowiem przekonany, że Bóg jest w stanie ożywić jego syna. I właśnie dlatego odzyskał go.

²⁰ Dzięki wierze Izaak pobłogosławił przyszłość Jakuba i Ezawa—swoich synów. ²¹ Jakub zaś, umierając, dzięki wierze pobłogosławił synów Józefa i—podpierając się laską—oddał pokłon Bogu. ²² Z kolei Józef, będąc bliski śmierci, dzięki wierze wspomniął o przyszłym wyjściu Izraelitów z Egiptu i polecił, aby zabrano wówczas z Egiptu jego prochy.

²³ Dzięki wierze rodzice nowo narodzonego Mojżesza ukrywali go przez trzy miesiące. Widzieli bowiem, że Bóg dał im wyjątkowe dziecko, i nie przestraszyli się rozkazów faraona.

²⁴ Mojżesz zaś, gdy dorósł, dzięki wierze

nie zgodził się, by uznano go za syna córki faraona. ²⁵ Wolał cierpieć razem z ludem Bożym niż korzystać z przemijających przyjemności grzechu. ²⁶ Uznał bowiem, że bycie poniżonym ze względu na Chrystusa jest warte więcej, niż wszystkie skarby Egiptu. Oczekiwał bowiem nagrody od Boga. ²⁷ To dzięki wierze opuścił Egipt i nie przestraszył się gniewu faraona, dostrzegał bowiem to, czego inni nie widzieli. ²⁸ Dzięki wierze również zarządził Paschę i nakazał Izraelitom oznaczyć drzwi krwią baranka. Dzięki temu anioł, który uśmiercał najstarszych synów we wszystkich rodzinach, oszczędził Izraelitów.

²⁹ Dzięki wierze Izraelici suchą stopą przeszli Morze Czerwone, mimo że ścigający ich Egipcjanie zostali pochłonięci przez wodę. ³⁰ Gdy zaś Izraelici przez siedem dni chodzili wokół Jerycha, mury miasta runęły również dzięki ich wierze. ³¹ Rachab, prostytutka z Jerycha, która udzieliła schronienia izraelskim zwiadowcom, dzięki swojej wierze ocaliła życie i nie zginęła razem z mieszkańcami miasta, okazującymi nieposłuszeństwo Bogu.

Prześladowania wierzących

³² Czy muszę przytaczać dalsze przykłady? Zbyt wiele czasu zabrałoby mi pisanie o Gedeonie, Baraku, Samsonie, Jeftem, Dawidzie, Samuelu i o prorokach. ³³ To dzięki wierze pokonali oni wrogie królestwa, byli sprawiedliwymi władcami, doświadczyli spełnienia Bożych obietnic, zamknęli paszcze

lwom, ³⁴ zgasili wielkie płomienie ognia, uniknęli śmierci w walce, przewyciężyli swoją bezsilność, okazali odwagę w czasie walki, a nawet zmusili do ucieczki całe armie. ³⁵ Dzięki ich wierze niektóre kobiety odzyskały zmarłych członków rodziny.

Ale byli i tacy, którzy zostali zamęczeni na śmierć i nie przyjęli oferowanej im wolności. Wiedzieli bowiem, że zmartwychwstaną do wiecznego życia. ³⁶ Innych poniżano i biczowano, zakuwano w kajdany i zamykano w więzieniach. ³⁷⁻³⁸ Byli obrzucani kamieniami, przerynani piłą, zabijani mieczem. Musieli ukrywać się w norach i jaskiniach, a ich jedynym ubraniem były owcze i kozie skóry. Cierpieli niedostatek i byli prześladowani oraz poniżani przez innych, chociaż cały świat nie był ich godny!

³⁹ Wszyscy oni, choć wierzyli, nie doczekali spełnienia obietnic. ⁴⁰ Bóg zaplanował bowiem coś jeszcze lepszego i nie chciał, aby tylko oni—bez nas—osiągnęli ten cel.

12

Bóg nas wychowuje

¹ Skoro otacza nas tak wielu ludzi wiary, odrzucmy wszystko, co nam przeszkadza—a zwłaszcza grzech—i wytrwale biegnijmy do mety w tych zawodach życia. ² Wpatrujmy się w Jezusa, który jest początkiem i celem naszej wiary. On zgodził się ponieść haniebną śmierć na krzyżu, bo wiedział, jaka potem spotka Go

radość. Teraz zaś zasiada w niebie, po prawej stronie Boga. ³ Pomyślcie jednak, jaką wrogość okazali Mu wcześniej grzeszni ludzie! I nie pozwólcie, aby cokolwiek zniechęciło was lub doprowadziło do upadku! ⁴ Przecież dotychczas, w walce z grzechem, nie musieliście przelewać ani kropli krwi.

⁵ Nie zapominajcie o wezwaniu, które Bóg skierował do was, jako do swoich dzieci:

„Moje dziecko,
gdy Pan wymierza ci karę,
nie lekceważ tego.

A gdy zwraca ci uwagę na grzech,
nie załamuj się.

⁶ Pan bowiem karze wszystkich,
których kocha,
i dyscyplinuje tych,
których uważa za swoje dzieci”.

⁷ Bądźcie cierpliwi, gdy Bóg wymierza wam karę, znaczy to bowiem, że postępuje z wami jak ze swoimi dziećmi. Czy istnieje dziecko, które jeszcze nigdy nie było ukarane przez swojego ojca? ⁸ Jeśli nigdy nie byliście karani przez Boga—a przecież dyscyplinuje On wszystkich wierzących—to znaczy, że nie jesteście Jego prawdziwymi dziećmi!

⁹ Gdy byliśmy dziećmi, nasi ojcowie wymierzali nam kary, a przecież szanujemy ich. Czy nie powinniśmy więc pozwolić naszemu duchowemu Ojcu, aby On również wychowywał nas i prowadził do wiecznego życia? ¹⁰ Ojcowie karali nas, aby jak najlepiej przygotować nas

do krótkiego przecież życia na tym świecie. Bóg zaś czyni to dla naszego dobra, abyśmy byli święci—tak jak On! ¹¹ Gdy spotyka nas kara, nie czujemy radości, ale ból. Potem jednak, dzięki tej karze, w naszym życiu pojawia się pokój i prawość.

¹² Podnieście więc osłabione ręce, wyprostujcie zdrętwiałe kolana ¹³ i idźcie prostą drogą. A wtedy ci, którzy kroczą za wami, nawet jeśli kuleją, nie upadną, ale również nabiorą sił.

Ostrzeżenie przed odrzuceniem Bożej łaski

¹⁴ Żyćcie ze wszystkim w zgodzie i prowadźcie święte życie, bez tego bowiem nikt nie zobaczy Pana. ¹⁵ Uważajcie też, aby nikt z was nie pozbawił się Bożej łaski. Nie pozwólcie też, aby w waszych sercach zakorzeniło się i rozrosło zgorzknienie, szkodzące innym ludziom. ¹⁶ Niech nikt z was nie będzie tak niemoralny lub bezbożny jak Ezaw, który za jeden posiłek sprzedał prawo do szczególnego błogosławieństwa, które—jako najstarszy syn—miał otrzymać od swojego ojca. ¹⁷ Wiecie przecież, że potem, gdy je chciał odzyskać, został odrzucony. Gorzko żałował swojego czynu, ale było już za późno na jakąkolwiek zmianę.

Majestat Boga

¹⁸ Nie zbliżyliście się do góry Synaj, której można dotknąć. Nie widzieliście też buchającego z niej ognia, nie zobaczyliście też ciemności, mroku i strasznej burzy, ¹⁹ nie

słyszeliście również dźwięku trąby i potężnego głosu.

Izraelici, gdy usłyszeli ten głos, błagali, aby zamilkł. ²⁰ Przeraził ich bowiem nakaz: „Nawet zwierzę, które dotknie tej góry, musi zostać ukarane śmiercią”.

²¹ Wszystko to było tak przerażające, że nawet Mojżesz powiedział: „Cały trzęsę się ze strachu!”.

²² Wy jednak zbliżyliście się do góry Syjon i do miasta żywego Boga, czyli do niebiańskiej Jerozolimy. W mieście tym niezliczone rzesze aniołów uczestniczą w uroczystym zgromadzeniu. ²³ Są tam także ci, którzy jako pierwsi zostali wybrani przez Boga i których imiona zostały zapisane w niebie. Jest tam również sam Bóg, który jest sędzią wszystkich ludzi. Są tam także duchy prawych, którzy osiągnęli już doskonałość. ²⁴ W mieście tym jest również obecny Jezus—pośrednik nowego przymierza, którego przelana krew znaczy wiele więcej niż krew Abła.

²⁵ Uważajcie, żeby nie odwrócić się od Tego, który do was przemawia. Izraelici nie słuchali Mojżesza, który mówił do nich tu, na ziemi—i nie uniknęli kary. Jeśli więc my odwrócimy się od Tego, który przemawia do nas z nieba, tym bardziej zostaniemy za to ukarani przez Boga.

²⁶ Za pierwszym razem, gdy Bóg przemówił do ludzi, od Jego głosu zadrżała ziemia. Teraz zaś, zapowiedział On: „Ponownie wstrząsnę ziemią i niebem”. ²⁷ Słowo „ponownie” oznacza, że wszystko to, co jest zniszczalne, zostanie

przemienione, a przetrwa tylko to, co jest niezniszczalne.

²⁸ Skoro więc otrzymaliśmy niezniszczalne królestwo, okazujmy Bogu wdzięczność, cześć i respekt. ²⁹ Nasz Bóg jest bowiem tak potężny, jak ogień, który może wszystko pochłonąć.

13

Końcowe ostrzeżenia

¹ Kochajcie się jak bracia ² i zawsze bądźcie gościnni. Postępując tak, niektórzy—zupełnie nieświadomie—gościli u siebie aniołów. ³ Okazujcie pomoc tym z was, którzy—z powodu wierności Chrystusowi—trafili do więzienia. Troszczcie się również o cierpiących, sami przecież również dobrze wiecie, co to znaczy cierpienie.

⁴ Niech wszyscy cenią związek małżeński, a małżonkowie niech będą sobie wierni. Bóg ukarze bowiem tych, którzy dopuszczają się niewierności i rozwiązłości seksualnej. ⁵ Nie bądźcie zachłanni. Wręcz przeciwnie, cieszcie się z tego, co macie. Bóg powiedział przecież:

„Nie porzucę cię
i nigdy cię nie opuszczę”.

⁶ Śmiało możemy mówić:

„Pan mi pomaga,
więc nie będę się niczego bał,
Co może mi zrobić człowiek?”.

⁷ Przypominajcie sobie swoich przywódców duchowych, którzy uczyli was słowa Bożego. Pamiętając, jak odeszli, bierzcie z nich przykład.

Tak jak oni, wierzcie Panu! ⁸ Jezus Chrystus nigdy się nie zmienia. W przeszłości był dokładnie taki sam, jaki jest dziś i jaki będzie w przyszłości. ⁹ Dlatego nie dajcie się oszukać różnym nowym, obcym naukom. Całym sercem polegajcie na łasce Boga, a nie na przepisach dotyczących spożywania różnych pokarmów. Tym, którzy się do nich zastosowali, nie przyniosły one żadnego pożytku. ¹⁰ My zaś mamy dostęp do ołtarza, z którego nie mogą jeść ci, którzy służą w ziemskiej świątyni.

¹¹ Zgodnie z Prawem Mojżesza, najwyższy kapłan przynosi do świątyni krew zwierząt składanych w ofierze za grzechy. Ciała tych zwierząt spala się natomiast poza obozem. ¹² Dlatego również Jezus cierpiał i umarł poza murami miasta, aby własną krwią pojednać ludzi z Bogiem. ¹³ Wyjdźmy więc i my do Niego—na zewnątrz, aby mieć udział w hańbie, której doświadczył. ¹⁴ Ten świat nie jest naszym domem, czekamy bowiem na ten, który nadejdzie. ¹⁵ Dlatego zawsze składajmy Bogu ofiarę chwały—wołajmy do Niego, oddając Mu cześć w imieniu Jezusa! ¹⁶ Pamiętajcie też o czynieniu dobra i pomaganiu innym—takie ofiary podobają się Bogu!

¹⁷ Okazujcie posłuszeństwo waszym duchowym przywódcom. Oni bowiem dbają o wasze dobro i odpowiadają za to przed Bogiem. Pomóżcie im wykonywać to zadanie z radością i bez narzekania. Jeśli jednak sprawicie, że popadną przez was w przygnębienie, nie będą

w stanie okazywać wam potrzebnej pomocy.

¹⁸ Módlcie się za nas, jesteście bowiem przekonani, że mamy czyste sumienie, i nadal chcemy we wszystkim dobrze postępować.

¹⁹ Szczególnie zachęcam was do modlitwy o to, abym jak najszybciej mógł do was przybyć.

²⁰⁻²¹ Niech Bóg, który obdarza ludzi pokojem, uzdalnia was do wszelkiego dobra, abyście wykonywali Jego wolę! Niech sprawi też, abyście—dzięki Jezusowi Chrystusowi—pragnęli czynić wszystko to, co Mu się podoba. On ożywił Jezusa—naszego Pana i wielkiego Pasterza—oraz przypieczętował przymierze z nami Jego krwią. Jemu niech będzie wieczna chwała. Amen!

²² Przyjaciele, przyjmijcie ten krótki list jako słowo zachęty.

²³ Wiedźcie, że Tymoteusz, nasz drogi przyjaciel, wyszedł już z więzienia. Jeśli wkrótce do mnie przybędzie, odwiedzimy was obydwaj.

²⁴ Przekażcie pozdrowienia waszym przywódcom i wszystkim świętym. Pozdrawiają was wierzący z Italii.

²⁵ Niech Bóg obdarza was wszystkich swoją łaską!

Biblica® Słowo Życia, otwarty dostęp
Polish: Biblica® Słowo Życia, otwarty dostęp (New Testament)

copyright © 2016 Biblica, Inc.

Language: Polski

Contributor: Biblica, Inc.

Biblica® Open Polish Living New Testament™

Copyright © 1991, 2005, 2016 by Biblica, Inc.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

All content on open.bible is made available under a Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 License (<http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>).

You are free to:

- Share — copy and redistribute the material in any medium or format
- Adapt — remix, transform, and build upon the material for any purpose, even commercially

Under the following conditions:

Attribution — You must attribute the work as follows: “Original work available for free at www.biblica.com and open.bible” Attribution statements in derivative works should not in any way suggest that we endorse you or your use of this work.

ShareAlike — If you remix, transform, or build upon the material, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Use of trademarks: Biblica® is a trademark registered in the United States Patent and Trademark Office by Biblica, Inc. and may not be included on any derivative works. Unaltered content from open.bible must include the Biblica® trademark when distributed to others. If you alter the content in any way, you must remove the Biblica® trademark before distributing your work.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

- You include the above copyright and source information.

If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2021-11-18

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 29 Jan 2022

71ec66fc-681a-5212-832b-93ecd2061126